

Raamattulentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ
 Sievissä 20. helmikuuta 2020
www.sanaveli.com
veli.tuomi@gmail.com

98. Raamattuluento: Ystäville kilvoituksessa

Alkurukous:

Herra, sinä tiedät kaikki. Sinulta me tarvitsemme viisautta ja ymmärrystä kaikkeen. Jätämme tämänkin luennon sinun armokäsiisi ravinnoksi ja sielujen autuudeksi. Amen.

Aluksi

Pieni episodi aivan aluksi. Tässäkin luennossa on käytetty molempia raamatunkäännöksiä, eli nykyistä ja sitten edellistä, 33/38 vuoden käännöstä. Näin olen tehnyt sen mukaan, kumpi käännös siinä kyseisessä asiassa kertoo asiasisällön selkeämmin ja samalla ymmärrettävämmin. Kun kerron kulloinkin jonkin hengellisen tosiasian, haluan aina vahvistaa sen Jumalan sanan todistuksella oikeaksi.

Eri käännöksistä sanon vain sen verran, että älä sinä, vapaa Jumalan lapsi, anna kenenkään, omasta mielestään oikeassa olevan, vaatia sinulta sellaista, että tottelet hänen mielipidettään, tai hänen omaatuntoaan. Pidä sinä vain se mikä sinulla on. Noihin ihmisiin, jotka vaativat elämäänsä heidän ymmärryksensä, tai omantuntonsa mukaan, sopivat Jeesuksen sanat: ”*Te sokeat oppaat! Hyttysten te siivilöitte, mutta nielaisette kamelin!*” (Matt. 23:23), tai ”...*Torju jumalattomat tyhjätpuheet ja vastaväitteet, joita tiedon nimellä kulkeva valhetieto keksii*” (1. Tim. 6:20). Se mitä raamatunkäännöstä kukin kulloinkin käyttää, ei ole suinkaan pelastuskysymys. Yhtään sielua ei voitetaakaan kinastelemalla eri raamatunkäännöksistä. Sellainen on hengellisesti joutilaiden puuhastelua. Taivaassa ei tulla toteamaan, että muutoin olisit kyllä ollut taivaskelpoinen, mutta käytit eläessäsi aivan väärää raamatunkäännöstä!

Kuinka usein olen itse joutunut jonkun ihmisen syytöksen kohteeksi, kun mukanani on ollut nykyinen raamatunkäännös. Eipä ole toista kertaa pyydetty puhumaan koska käytin ”väärää” käännöstä. Mutta molemmissa käännöksissä, itse asiassa kaikissa käännöksissä, on jonkin verran virheitä. Tämä johtuu meidän ihmisten rajallisuudesta. Episodi, eli tässä tapauksessa sivutapahtuma, päättyy nyt.

Tässä luennossa kerrataan joitakin uskonkilvoituksen perusasioita. Samalla puhutaan asioista, jotka ovat ajankohtaisia ja tarpeellista tietoa. Tämä kaikki on kuitenkin vain osittaista neuvon sanaa ja heikon saviastian puhetta kanssasisarilleni ja -veljilleni. Paljon jää siis sanomattakin. Mutta ravitkoon myös tämä teitä kaikkia uskonystäviäni missä olettekin.

Kuolema ja ylösnousemus

Me jotka uskomme Kristukseen, olemme saaneet ansaitsemattoman armon siirtyäksemme kuolemasta elämään. Olemme matkalla kotiin. Se tietää kuitenkin myös sotimista, uskonkilvoitusta ja

koettelemuksia. Kaiken aikaa on syytä muistaa, että Jeesus Kristus on meidän elämämme. Usein tämä unohtuu, kun alamme touhuta omia, itsevoimaisia touhujamme, ja yritämme siten kelvata Jumalalle. Meidän on kuitenkin kaikin tavoin pysyttävä siinä mitä on kirjoitettu.

Me olemme kasteessamme kuolleet Kristuksen kanssa ristillä ja haudattu samalla hänen kanssaan. Samoin olemme nousseet ylös uuteen elämään, kun saimme uskon häneen, jonka Jumala herätti kuolleista. Näiden tosiasioiden täytyy hallita meitä ajallisen elämämme ajan. *”Tiedättehän, että meidät kaikki Kristukseen Jeesukseen kastetut on kastettu hänen kuolemaansa. Näin meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista.”* (Room. 6:3,4).

”Kasteessa teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun uskoitte Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista... Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa” Kol. 2:12; 3:4).

”Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, eläkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja se minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” (Gal. 2:19,20).

”Jumala on tehnyt eläviksi teidät, jotka olitte kuolleita rikkomustenne ja syntienne tähden” (Ef. 2:1). *”Me tiedämme, että hän, joka herätti kuolleista Herran Jeesuksen, herättää Jeesuksen tullessa meidätkin ja tuo meidät eteensä yhdessä teidän kanssanne. Tämä kaikki tapahtuu teidän takianne, jotta yhä enenevä armo synnyttäisi yhä useammassa runsasta kiitollisuutta Jumalan kunniaksi.”* (2. Kor. 4:14,15).

Heikkoutemme ja voimattomuutemme eivät ole meidän suurimpia ongelmiamme, päinvastoin. Heikkoutemme tulee johtaa meitä Jumalan voiman äärelle. Me olemme aina heikkoja Kristuksen tähden. *”Hän oli heikko, kun hänet ristiinnaulittiin, mutta Jumalan voimasta hän elää. Mekin olemme heikkoja, koska olemme häneen liitettyjä, mutta yhdessä hänen kanssaan me elämme Jumalan voimasta, ja te saatte sen tuntea.”* (2. Kor. 13:4). Heikkoutemme on täysin välttämätöntä, että voimme olla Kristuksessa voimakkaita, jopa väkeviä. Jumalan voimahan tulee täydelliseksi vain heikkoudessa. Muistamme apostoli Paavalin taistelun: *”Ja etten niin erinomaisten ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaani pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua, etten ylpeilisi. Tämän tähden olen kolmesti rukoillut Herraa, että se erkanisi minusta. Ja hän sanoi minulle: ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa”. Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan. Sen tähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä.”* (2. Kor. 12:7–10).

Heikkoutemme voi mitä syvimmin auttaa meitä ymmärtämään, että kuoleminen Kristuksen kanssa ja myös ylösnouseminen kuolleista kuten hän, ovat hengellisessä elämässämme välttämättömiä tosiasioita. Muutoin vaellamme kuin ilmaan hosuen. Meidän on ajateltava niin kuin Jumala sanassaan opettaa: me olemme kuolleet Herramme kanssa, mutta olemme myös nousseet ylös Jeesuksen kanssa kun uskoimme häneen.

Meidän tulee suostua heikkouteemme, koska olemme liitetty Herramme heikkouteen ristillä. Nousemme uuteen elämään sen voiman kautta, jolla Jumala herätti Poikansakin kuolleista. Nämä molemmat tosiasiat toteutuessaan, meissä alkaa näkyä myös Kristuksen kuva. Meistä alkaa tuoksua myös hänen tuntemisensa tuoksu. Sen huomaavat myös maailman hengen vallassa olevat ihmiset. Pääsääntöisesti he kuitenkin vihaavat tätä tuoksua, koska he vihaavat ensinnäkin Herraamme Jeesusta Kristusta. Tämän tähden viha kohdistuu myös meihin. Siksi olemme täällä outoja ja muukalaisia tämän nykyisen maailmanajan keskellä. Tämän tuoksun avulla voi kuitenkin joku maailman hengen vallassa oleva ja uskosta osaton ihminen uudistua hengeltään ja tulla eläväksi Kristuksessa. Näin Henki avaa myös hänen ymmärryksenä tuntemaan totuuden.

Kun ymmärrämme kuolemamme merkityksen, opimme kuolemaan kaikille turhille ja väärille riippuvuuksillemme - läheisriippuvuuksillemme. Kristuksen tulee olla meidän ainoa hyväksyttävä läheisriippuvuutemme. *”Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä suoje-*

len hänet, koska hän tuntee minun nimeni. Hän huutaa minua avuksensa, ja minä vastaan hänelle, minä olen hänen tykönänsä, kun hänellä on ahdistus, minä vapahdan hänet ja saatan hänet kunniaan." ” (Ps. 91:14,15). ” *Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään.* ” ” (Joh. 15:5).

Mitä Herra meiltä odottaa?

Hän tahtoo, että tulisimme yksin hänestä riippuvaisiksi. Sen sijaan oma minämme, lihallinen mielemme on riisuttava pois, Se estää meitä riippumasta yksin Herrastamme, Jeesuksesta Kristuksesta. ”*Ne, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiinnaulinneet vanhan luontonsa himoineen ja haluineen. Jos me elämme Hengen varassa, meidän on myös seurattava Hengen johdatusta.*” (Gal. 5:24,25). Myös kaikki luontaiset lahjamme tulee luovuttaa Herran käyttöön. Lihan palveluksessa ne toimivat väärin. Jeesukselle luovutettuna ne tuottavat kunniaa hänelle. Jos pidämme ne itsellämme, ne tuottavat kunniaa vain itsellemme. Tässä on meille oikea perusta Jeesuksen seuraamiselle. Myös kaikenlainen omaan itseensä turha katseleminen on tekopyhyyttä ja orjuutta, sillä meidän turmeltu-neessa luonnossamme, lihassamme, ei asu mitään hyvää. Tällainen päivittely on kuitenkin erityisen suosittua kristittyjen keskuudessa. Se on turhaa: ”*Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen.*” (Room. 7:18, 19). Näiden tosiasioiden tulee vapauttaa meidät pois itseltämme ja omavoimaisesta tekemisestämme palvelemaan Herraa.

Edellisiä asioita tulee kerrata jopa päivittäin, ennen kuin me ryntäämme itsekeskeisiin tekemi-seemme. Koska Jeesus on A ja O, Alfa ja Omega, hänen tulee saada aloittaa päivämme ja suunnitel-la tekemisemme ja päättää kaikki kun päivä on illassa. Voimme illalla kiittää kaikesta siitä, jonka hän on saanut tehdä meissä päivän aikana. Näin ei meidän tarvitse tekopyhien lailla valitella kaiken aikaa tilaamme. Ei ole kyse meidän elämästämme, vaan Kristuksen elämästä meissä.

Vaeltaminen Hengessä

Kun vaellamme Hengen johdatuksessa ja annamme Hengen hallita meitä, moni asia elämässämme muuttuu: laki ei enää hallitse meitä, vaan armo. Synnilliset lihan himot eivät saa enää hallita meitä, koska synnin laki on tehty tehottomaksi. ”*kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessensä nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, ja yh-dessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden.*” (Ef. 2:15,16). Synnin ei tule hallita meitä, koska sen voima, laki, on siis naulittu ristille. ”*Synnin voima on laki*” (1. Kor. 15:56). Jumalan armo ja rauha lisääntyvät ja ne valtaavat mielen (2. Piet. 1:2). Hengen vaikutus näkyy elämässämme Hengen hedelminä. ”*Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsen-sähillitseminen*” (Gal. 5:22). Oikeassa olemisemme, tuomio- ja lakihenkisyytemme, arvostelun henki ja lihan mieli, muuttuu vähitellen armahtavaisuudeksi. Kristuksen mieli alkaa näkyä elämäs-sämme ja puheissamme. Turha, lainomainen suun pieksentä vaihtuu Kristuksen mielen mukaiseksi lempeydeksi. Alamme kantaa hedelmää Herralle. Kristuksen iankaikkinen evankeliumi alkaa sano-jemme kautta osoittaa voimansa ja näin syntyy yhä uusia lapsia Jumalalle.

Tämän kaiken saavuttamiseen kuluu usein pitkiäkin taistelujen aikoja. On sotia, sillä lihamme sotii Henkeä vastaan ja Henki lihaamme vastaan. Mutta kun huomaamme, vaikka vähitellen, että omat yrityksemme osoittautuvat turhiksi ja hyödyttömiksi, asenteemme voi muuttua. Vasta kun epäonnistumisemme kautta opimme, että Herra sotii puolestamme, me opimme olemaan hiljaa. Näin olemme turvassa (2. Moos. 14:14; 5. Moos. 1:30; 5. Moos. 3:22; Joos. 10:14; Joos. 23:3). Pää-semme omasta sotimisestamme levon maahan. On pyrittävä tähän lepoon. ”*Se, joka pääsee levon maahan, saa levätä kaikkien töidensä jälkeen niin kuin Jumalakin työnsä tehtyään. Pyrkikäämme siis kaikin voimin tuohon lepoon...*” (Hepr. 4:10,11).

Jumalan antama lepo

Lepoon kuluu ensinnäkin armo ja rauha. Apostoli Pietari sanoo noiden lisääntyvän Jeesuksen tunte-misen kautta. ”*Armo ja rauha lisääntykään teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tunte-*

misen kautta” (2. Piet. 1:2; 1. Piet. 1:2). Usko, armo, rauha ja kerskaus, eli ylpeily Jumalan kirkkauden toivosta, kuuluvat yhteen. ”*Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.*” (Room. 5:1,2). Uskon ulkopuolella, ei ole armoa. Siellä on vain kirousta. Ihminen on siis joko pelastettu, tai kirottu.

Uskoon sisältyy aina Jumalan vanhurskaus, joka tulee uskon kautta Kristukseen. Jumalan vanhurskaus antaa myös rauhan, turvan ja levon. ”*Silloin vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti.*” (Jes. 32:17). Kaikki vaikuttaa kaikessa! Uskovan kohdalla ovat kaikki Jumalan lupaukset voimassa. ”*Sillä niin monta kuin Jumalan lupausta on, kaikki ne ovat hänessä "on"; sen tähden tulee hänen kauttaan myös niiden "amen", Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme.*” (2. Kor. 1:20).

Lupaukseen kuuluu myös Pyhän Hengen sinetti ja perintöosa. ”*Hänessä on teihinkin, sitten kuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvattun Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi.*” (Ef. 1:13,14).

Emme välttä kärsimyksiä. Koemme monia ahdistuksia ja vaivoja matkallamme. Meidät on niihin pantu. Jumala kasvattaa meitä niiden kautta, ettei meitä maailman mukana kadotukseen tuomittaisi. Ilman kuritusta olisimme pian taas vanhan minämme eksytyksissä ja mukana monissa maailman ihmisten riennoissa. Näitä kärsimyksiämme tässä maailmanajassa sanotaan usein risteiksi.

”*...Jumalan valtakuntaan meidän on mentävä monen ahdingon kautta*” (Ap. t. 14:22). *Koettelemusten kestäminen on välttämätöntä. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäkseen Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on*” (Hepr. 10:36). ”*Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa*” (Room. 5:3,4).

Luopumuksen ihminen

Elämme nyt uskosta luopumisen aikaa. Elävä usko käy yhä harvinaisemmaksi. Kun usko loppuu, konstit alkavat, sanoi kerran Aku Rätty, herännäissaarnaaja. Hän näki jo vuosikymmeniä sitten, että piru asuu monissa seurakunnissa pappilassa. Riittävän monissa pappiloissa hän matkoillaan yöpyi, että tiesi mistä puhui. Papistossakin usko käy yhä harvinaisemmaksi. Kaikenlainen konstailu seurakunnissa ja jumalanpalveluksissa lisääntyy.

Monella seurakuntalaisella on kuitenkin ikävä Elävän Sanan perään. Seurakunnissa on myös huokailijoita, sillä vastauksia elämän tärkeimpiin kysymyksiin on harvoin saatavilla. Eräs vanhempi nainen kysyi seurakunnan papilta itkunsekaisella äänellä: ”Päästäänkö me tuon mun miehen kans taivaaseen”. Seurakunnan pappi ei osannut vastata noin vaikeaan kysymykseen. Kyselijöitä siis on, mutta vastauksia on vähän. Olisi kyllä kysyttävää, mutta harva osaa vastata. Seurakunnissa on ihmisiä, joita sanotaan ”tyynyyn itkijöiksi”. He ovat niitä, jotka menevät ilta illan jälkeen yövuoteelle ahdistus rinnassaan, sillä heidän sielunsa hätään ei löydy apua. Tarjolla on usein vain loppuun kaluttuja perinnäissääntöjä tai hengellisesti kuollutta viisastelua. Patenttivastaus papiston suunnalta voi kuulua että kaikkihan pääsevät taivaaseen. Myös osa piispoista opettaa näin. Tiukempi muoto opisassa on sitten se, että opetetaan vain kaikkien kastettujen pääsevät taivaaseen. Tämä lienee nyt yleisin opinmuoto kirkossamme. ”Kasteen armo” takaa iankaikkisen elämän. Ei siihen uskoa tarvita, tai ehkä sekin on saatu kastetoimituksessa. Harva virkapappikaan tuntee enää pelastuksen tietä. Lihallista viisautta sen sijaan on. Mutta: ”*Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaisiksi Kristukselle*” (2. Kor. 10:5). Pimeä on tämä aika. Niinpä pirukin asuu usein ”pappilassa”.

Mutta myös nykykirkossamme on yhä vielä sieluja, jotka eivät ole missään tapauksessa suruttomia. He ovat ehkä lähellä Herraa, mutta silti he saattavat olla noita tyynyyn itkijöitä. He ovat jatkuvassa ahdistuksessa, koska heiltä puuttuu aito evankeliumi. Siksi heillä on syyttävä omatunto ja on

paha olla, koska oikeita evankeliumin julistajia on vähän. Vain harva osaa näyttää kuulijoille elämän tien. Sanan saarnaajat ovat käyneet harvinaisiksi.

Valitettavasti keskuudessamme on myös paljon suruttomia ihmisiä, jotka eivät ole päässeet kosketuksiin Elävän Sanan kanssa. He elävät tämän maailmassa menossa. Näitäkin ihmisiä tulisi johtaa Elämän Herran yhteyteen.

Tarvitaan uskollisia rukoilijoita. ” *Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa* ” (Luuk. 10:2). On rukoiltava julistustyöhön niitä Jumalan sanan opettajia, joilla on siihen Herran antamat lahjat. Ennen kaikkea tarvitaan evankeliumin saarnaajia. Evankeliumi on Jumalan voima. ” *Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi...* ” (Room. 1:16). ” *Kristus on Jumalan voima ja viisaus* ” (1. Kor. 1:24). ” *Sana rististä on Jumalan voima* ” (1. Kor. 1:18). ” *Pyhä Henki on Jumalan voima* ” (Ap. t. 1:8). Vain sanoma ristin sovitukselta, Kristuksen veren ihmeellisestä voimasta ja Golgatan Herran antamasta levosta, saa ihmiset juoksujalkaa tulemaan sanankuulolle. Konsteilla ei sieluja voiteta.

Kristus on kaikki. Hänen tuntemisensa on tärkeintä. On kirjoitettu: ” *Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa...* ” (Room. 3:25 KR92).

Liikkeelle

Sovitus on jo tapahtunut. Uhriverellä ristillä Kristus lunasti meidät otollisiksi Jumalalle. Tämä lunastustyö koskee koko maailmaa. Muuta uhria ei enää tarvita. Armo on jo tullut. Se kaikki on vain otettava uskolla vastaan ja lepo ja rauha löytyvät. Tätä tulee saarnata Hengessä ja totuudessa. Näin on kirjoitettu: ” *Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainoa tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään. Todistaahan sen meille myös Pyhä Henki; sillä sanottuaan: "Tämä on se liitto, jonka minä näiden päivien jälkeen teen heidän kanssaan", sanoo Herra: "Minä panen lakini heidän sydämiinsä ja kirjoitan ne heidän mieleensä"; ja: "heidän syntejensä ja laittomuuksiansa en minä enää muista".. Mutta missä nämä ovat anteeksi annetut, siinä ei uhria synnin edestä enää tarvita.* ” (Hepr. 10:14–18). Tämä sovitus jää turhaksi niiden kohdalla jotka kulkeutuvat sanan ohitse ja heille, jotka eivät ota sitä vastaan pelastuakseen. Sellaiset ihmiset jäävät Jumalan armosta osattomiksi, luonnollisiksi ja uskosta osattomiksi sieluiksi. Jos he kieltäytyvät loppuun asti kuulemasta totuuden sanaa, he tuhoutuvat. ” *Heidän loppunsa on kadotus. Vatsa on heidän jumalansa ja häpeä heidän kunniansa, ja he ajattelevat vain maallisia asioita.* ” (Fil. 3:19).

” *Jumalan työtovereina me vetoamme teihin: ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi! Hänhän sanoo: - Oikealla hetkellä olen kuullut sinua, pelastuksen päivänä olen tuonut sinulle avun. Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä.* ” (2. Kor. 6:1,2).

Meidän, jotka olemme vastaanottaneet Jeesuksen Kristuksen ja hänen armonsa, tulee pitää tarjolla elämän sanaa. Siellä mistä puuttuu sanoma Kristuksen ristintyöstä ja hänen ristinverestään, uskoa ei synny. Pyhä Henki on mukana Kristuksen ristin evankeliumissa. Usko saadaan vain Kristukselta. Hän on uskon alkaja ja täyttävä. Jos valittelemme uskomme vähyyttä, emme ole ymmärtäneet anoa elävää uskoa Kristukselta.

Ne jotka on saaneet tehtävän saarnata evankeliumia, julistaa, opettaa ja palvella, he olkoot uskollisia tehtävässään. ” *Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: "Kenenkä minä lähetän? Kuka menee meidän puolestamme?" Minä sanoin: "Katso, tässä minä olen, lähetä minut".* ” (Jes. 6:8). ” *Menkää; katso, minä lähetän teidät niin kuin lampaat susien keskelle... Joka kuulee teitä, se kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; mutta joka minut hylkää, hylkää hänet, joka on minut lähettänyt.* ” (Luuk. 10:3;16).

Liikkeelle on siis lähdettävä kaikissa muodoissaan, vaikka vastustajia olisi paljon. Apostoli Paavali kirjoittaa: ” *sillä minulle on avautunut ovi suureen ja hedelmälliseen työhön, ja vastustajia on paljon* ” (1. Kor. 16:9). Aina on ollut näin. Hänestä jolla on vielä vanhaa viiniä leilissään, lähtijäksi ei ole. Uuden viinin viejiksi eivät kaikki sovellu, eivätkä uskalla lähteä. Heistä vanha viini ja vanha leili ovat parempia. Kaikki saa olla siis entisellään. Utta viiniä ei panna vanhoihin leileihin (Matt. 9:17). Pelkurit pelkäävät että siinä voi ”rokki ryvettyä”, eli he pelkäävät kasvojensa ja oman ase-

mansa menetystä. He häpeävät sanomaa rististä. Inhimilliseen viisauteen ja ihmiskeskeiseen filosofiaan rakastuneet eivät puhu ristin sovitustyöstä, eivät ristin verestä. Se kuuluu heidän mielestään lahkolaisille ja joillekin typerille ja lapsellisille ihmisille. Siksi he vastustavat uutta elämää. He eivät edes ymmärrä mistä uudistumisesta on kyse. Siksi juuri he, pelkurit, nousevat usein vastarintaan. Heitä on ollut kaikkina aikoina, erityisesti herätyksen päivinä.

Apostoli Paavali ei hävennyt evankeliumia, vaikka se oli loukkaus monelle. Siksi tulee tarttua työhön ja lähteä saarnaamaan ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta. Paavali uskalsi. *”Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!”* (Gal. 6:14).

Ilosta, riemusta ja kiitollisuudesta

Terveeseen uskoon kuuluu aina myös ilo ja pelastuksen riemu. Ne ovat siellä jossakin mukana, vaikka täällä olisikin ”sota, kilvoitus, vaiva ja työ”. Aidolla uskovalla on sisimmässään ilo ja kiitollisuus tuota niin suurta Vapahtajaansa kohtaan, joka on antanut meille pelastuksen riemun. Ja sitä ei oteta meiltä pois. *”Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri”* (Matt. 5:12).

Jos edes vähänkään olemme tajunneet, kuinka suuresta pelastuksesta on kyse, tulee aina kiittää, tuntuipa juuri sillä hetkellä miltä hyvänsä. Olemme todella suunnattoman suuressa kiitollisuudenvellassa suurta Jumalaamme kohtaan.

”Olkaa aina iloiset. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.” (1. Tess. 5:16–18).

”Kiittäkää iloiten Isää, joka on tehnyt teidät kelvollisiksi saamaan pyhille kuuluvan perintöosan valon valtakunnasta. Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, hänen, joka on meidän lunastuksemme, syntiemme anteeksianto.” (Kol. 1:12,13).

”Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhot, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan.” (Ps. 103:1–5).

”Niin Herran vapahdetut palaavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat.” (Jes. 35:10).

Siispä: *”Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä”* (1. Tim. 6:12).

”Rukoilemme, että eläisitte Herralle kunniaksi ja kaikessa hänen mielensä mukaan ja että kantaisitte hedelmää tekemällä kaikkea hyvää ja kasvaisitte Jumalan tuntemisessa. Hänen kirkkautensa voima ja väkevyys vahvistakoon teitä olemaan aina kestäviä ja kärsivällisiä.” (Kol. 1:10). Amen.

Herra siunatkoon teitä ja varjelkoon teitä.

Herra kirkastakoon kasvonsa teille ja olkoon teille armollinen. Herra kääntäköön kasvonsa teidän puoleenne ja antakoon teille rauhan.

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.